

delser i det tidligere Jugoslavien. I henhold til § 2, stk. 3, i lov om strafforfølgning ved tribunalen finder alene udleveringslovens kapitel 3 og 4, der bl.a. indeholder reglerne om behandling af udleveringssager, anvendelse på sager om udlevering til tribunalen. Udleveringslovens materielle betingelser for udlevering (udleveringslovens kapitel 2) finder således ikke anvendelse. Loven om Jugoslavien-tribunalet finder i medfør af bekendtgørelse nr. 832 af 30. oktober 1995 også anvendelse på strafforfølgning ved Rwanda-tribunalet. Det følger således af de af FN's sikkerhedsråd vedtagne statutter for disse tribunaler, at FN's medlemsstater er forpligtet til at udlevere også egne statsborgere til strafforfølgning ved tribunalerne. Der kendes således i forvejen eksempler på, at Danmark er forpligtet til at udlevere egne statsborgere til international strafforfølgning.

8.1.2. Efter udleveringslovens § 3, stk. 5, må udlevering for en handling ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende handlingen savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag. Bestemmelsen er en følge af en erklæring, som Danmark afgav ved ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention.

Efter statuten for Den Internationale Straffedomstol, artikel 89, stk. 1, må det være udelukket at foretage en tilsvarende materiel, national prøvelse af udleveringsgrundlaget ved udlevering til domstolen, idet domstolens anholdelsesbeslutning som udgangspunkt medfører pligt til at foretage udlevering, sml. herved artikel 59, stk. 2, omtalt nedenfor under pkt. 8.1.8.

8.1.3. Efter udleveringslovens § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering dog ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter. § 5 er en følge af den europæiske udleveringskonvention, artikel 3, hvorefter udlevering ikke må tillades, såfremt den forbyrdselse, for hvilken anmodningen er fremsat, af den stat, over for hvilken der anmodes om udlevering, betragtes som en politisk forbyrdselse eller som en forbyrdselse, der har forbindelse med en politisk forbyrdselse.

Efter udleveringskonventionens artikel 3, stk. 2, finder den samme regel anvendelse, hvis den stat, over for hvilken anmodningen er fremsat, har vægtige grunde til at antage, at en anmodning om udlevering for en almindelig forbyrdselse er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af hans race, religion, nationalitet eller politiske overbevis-

ning, eller at den pågældendes stilling kan blive forringet af disse grunde.

I tilslutning hertil bestemmes det i artikel 3, stk. 3, at drab eller forsøg på drab af et statsoverhoved eller et medlem af den pågældendes familie ikke kan betragtes som en politisk forbyrdselse. Over for denne bestemmelse har man fra dansk side forbeholdt sig at kunne afgøre dette spørgsmål efter en konkret bedømmelse.

Om en lovovertrædelse er politisk, må efter forarbejderne til udleveringslovens § 5 altid bero på en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på karakteren af den eller de interesser, der er krænket ved overtrædelsen, samt på gerningsmandens motiv.

Reglen i udleveringslovens § 5 har været anset for et centralt princip i dansk udleveringslovgivning. Dette har bl.a. fundet udtryk i, at Danmark ved ratifikationen af den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme har taget forbehold over for den særlige bestemmelse i konventionens artikel 1, hvorefter en række handlinger med tilknytning til kidnapning, gidseltagning mv. aldrig skal kunne anses for en politisk forbyrdselse eller for en forbyrdselse, der knytter sig til en politisk forbyrdselse eller udspringer af politiske motiver.

Endvidere har Danmark ved ratifikationen af til-lægsprotokollen af 15. oktober 1975 (bekendtgørelse nr. 106 af 11. november 1986) til den europæiske udleveringskonvention afgivet erklæring om, at Danmark ikke er bundet af tillægsprotokollens kapitel 1, hvorefter forbyrdselser omfattet af folkedrabskonventionen og Genève-konventionerne vedrørende beskyttelsen af ofre i væbnede konflikter ikke skal anses som politiske forbyrdselser ved anvendelsen af udleveringskonventionens artikel 3.

Danmark har dog ved ratifikationen af EUs udleveringskonvention af 27. september 1996 i forhold til de andre EU-medlemsstater givet afkald på det danske forbehold efter terrorismekonventionen, jf. nu udleveringslovens § 2, stk. 3, hvorefter forbudet mod udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finder anvendelse ved udlevering til en anden EU-medlemsstat, når handlingen er omfattet af artikel 1 eller 2 i terrorismekonventionen.

Danmark har endvidere den 23. december 1999 undertegnet, men endnu ikke ratificeret, FN's konvention om bekæmpelse af terrorbombninger af 15. december 1997. Efter konventionens artikel 11 er deltagerstaterne afskåret fra at nægte udlevering (eller retshjælp) udelukkende med den begrundelse, at den forbyrdselse, anmodningen angår, er en politisk forbyrdselse, en